

ρουχάλαμα.

Η χαρομαμένη μάνα μιλούσε με πόνο, με τη λαχτάρα κείνη που μας δίνει η ανάμνηση ενός αγαπημένου προσώπου, που το χάσαμε για πάντα και μιά άφησε άγαρμπό καιψό... Η Φωτοούλα άρχισε να καταλαβαίνει πώς έβγαζε λάθος να ξυπνήση έναν τέτοιο καιψό, μιά τώρα πειά δέ μπορούσε να τον συγχωρήση. Η κυρία Φρόσω ήθελε να ξεσπάση, να δώσει δρόμο στη λύπη της... Και γά! που πετάχτηκε όρθια και με γλήγορη περπατησιά βγήκε στο χαγιάτι... Η Φωτοούλα άνοιξε τα βήματά της που κροτούν στην ξυλένια σαλίλα που φέρνει έπάνω στο καμαράκι της σοφίτας. Τί πάει να κάνει η κυρία Φρόσω;

Σέ λίγο, η μάνα ξαναφάνηκε. Ένα κασσελάκι μικρό, ένα παιδάτινο κασσελάκι σφίγγει τώρα ή μάνα κάτω από τη μασιλάη της. Στολισμένο είνε με χροματιστά στολίδια, κ' ένα μεγάλο Σ έχει πάνω στο σκέταμά του. Η κυρία Φρόσω το άνοιξε στο τραπέζι και τή χέριμα της τρέμουν.

— Είνε το κασσελάκι της Στέλλας μου, εξήγησε. Τής τόχε φέρε ο νονός της από την Ίταλία, γεμάτο παιχνιδάκια και ζαχαρωτά.

Έβγαλε από τόν κόρφο της ένα κλειδάκι περασμένο από άνω-σιδίτσα, άνοιξε το κασσελάκι και ελε:

— Κίττα! Νά όλος ο θησαυρός που μου άφησε ή κορονά μου... Είκοσπέντε χρόνια τότε λιβανίζω, τότε ραντίζω με δάκρυα.

Έβγαλε από την κασσετίνα μιά ζούζια με σπασμένο τόνα χέρι, λίγες κορδέλλες, μιά ποδίτσα, ένα Άλφραβητάρι, μιά πλάκα του γραφήματος... Και στο τέλος ένα κομματάκι φρούι, καπάξερο από την πολυκαορία, πέτρα.

— Τουτό το βρήκα στη σακκα της, ελε. Είνε κομμάτι από το τελευταίο φουμάκι που τής έδωσα, όταν πήγε για στερνή φορά στο σχολείο. Το ίδιο βράδυ έπεσε με το κεφάλι κάτω και την ίδια βδομάδα μου την έτήρανε ο παπάδες πεθαμένη... Άν έζούσε άδωχαν σήμερα μιά καπέλλα ως εκεί πάνω.

Και τά δάκρυα άρχισαν να τρέχουν άφθον' από τά μάτια της...

Έξείνη τη στιγμή, μιά δυνατή φωνή άκούστηκε από το βάνος του δρόμου, μιά φωνή που όσο ζύγωνε, γινότανε πιο καθαρή. Ήταν ο έφημεριοπόλης που διαλάουσε τ' Άθηναϊκά φύλλα, φορμμένα λίγη ώρα προτήτερα με το τράινο:

— 'Η «Άκρόπολις», το «Βήμα», ή «Καθημερινή», ή «Πολιτεία»... Έφημεριδέεεεεε... Η προσέλασις του Έλληνικού στρατούύύύύ!

Η δυό γυναίκες πετάχτηκαν όρθιες. Η κυρία Φρόσω γίνηκε κατάβουλη, ή Φωτοούλα έχασε λίγο από το χρώμα της. Κιτάχτηκαν στά μάτια.

— Ο Πόλεμος, μονομούρισε ή καπέλλα, άρχισε ο Πόλεμος!...

Η μάνα στανκοζιτήθηκε, μιά δέν ελε λέξι. Βγήκε στο παράνορο, έκάλεσε το παιδί ή άγόρασε μιά έφημερίδα. Έπερα έκάθησε στο μεντέρι, έβαλε τά γυαλιά της και με φωνή προεμίμνη έδιάδασε τις τελευταίες ειδήσεις... Ναι, ήταν αλήθεια, σέν δυό φάλαγγες, μιά από Βορριά, μιά από Νότο, προχωρούσαν να σφίξουν τούς Τουρκοους, σάν σέ σιδερένια τανάλια, να τούς διώξουν από την Κιωνάχεια, από το Έσκι Σεχίη, και, με τη βοήθεια του Θεού, πιο πέρ' άζώμα, ίσα κατά την Κόκκινη Μηλιά, στού Άγαρηνού τόν τάφο...

Στην προτείνουσα ύπηρχε μεγάλος ένθουσκασμός, πίστι για την τελειωτική νίκη των Έλληνικών δούλων. Η Άθηναϊκή έφημερίδα ήταν γεμάτη πατριωτικά άρθρα, ποιήματα, εικόνες.

— Άς γίνη το θέλημα του Θεού! έμονομούρισε ή κυρία Φρόσω. — Ο Χριστός κ' ή Παναγιά να φυλάνε το παιδί σας, πρόσθεσε ή Φωτοούλα.

— Κι' όλα τά παιδιά τών μανάδων, έσιμπλήρωσε ή μητέρα του Λάμπη.

***

Έξείνη τη βδομάδα και την άλλη, ή Φωτοούλα έρχότανε από το πρού στο σπίτι της κυρίας Κρασιωτή, κ' έφευγε βράδυ. Η δουλειά προχωρούσε γρήγορα. Τά παιχνιδάκια του Λάμπη βγαίνανε από τά επιδέξια δάχτυλά της άμορφα, κομψά, κάπασσφα, σάν φτερούγες περιστεριού.

(Άκολουθεί)

Δ ΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Στό χορό τής κ. Σχλήμαν. Ένα έξυπνο άστείο του κ. Πώπ. Γιατί ο Διάδοχος Κωνσταντίνος έμοιαζε με... σόμπα! 'Ο Γαβρηιλίδης για τά οικονομικά της Άκροπέλεως. Τί έλεγε στον κ. Μερκούρη. 'Ο Σούτσος στο γεύμα τών νεοπλουτών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τά καλά παλιά χρόνια, την τελευταία Κυριακή της Άπορηής, ή κ. Σχλήμαν έδιδε στο μεγάλο της μεγάλο χορό, στον όποιο συγκεντρωνόταν ή άφρόχρομα της άθηναϊκής κοινωνίας.

Μιά χρονιά, σ' έναν από τούς άπορηάτους χορούς παρευρίσχετο και ο τότε Διάδοχος Κωνσταντίνος, περιγκλωμμένος από τη συνηθισμένη συντροφιά του. Μετά τά μεσάνυχτα μπήκε στην αίθουσα μιά ομάδα προσοπιδοφόρων δημοσιογράφων, οι όποιοι άρχισαν να περιγράφουν τούς προσκαλεσμένους. 'Ο κ. Πώπ, που ήταν ένας από τη συντροφιά αυτή, πλησίασε σέ μιά στιγμή τόν Διάδοχο και του ελε:

— Ύψηλότατε, μου φαίνεστε σάν... σόμπα!

— Γιατί; ρώτησε ο Κωνσταντίνος.

Πώς σου ήλθε αυτή ή ιδέα, φίλε μου;

— Γιατί βλέπω, Ύψηλότατε, τόσα... κούτσουρα τριγύρω σας!

***

'Ο μακαρίτης Γαβρηιλίδης μιλούσε κάποτε για τά τριμυόδη οικονομικά της «Άκροπόλεως», ή όποία τή μιά βδομάδα είχε άφθονα χρήματα και την άλλη δέν είχε ούτε μιά πεντάρα, με τόν νίν δήμαρχο Άθηναίων κ. Στ. Μερκούρη, στενό του φίλο και κομπάρσο, γιατί του είχε βαφτίσει το πρώτο του παιδί, το Γιώργο.

— Η «Άκρόπολις», του ελε, άλλοτε έχει Μεγάλη Σαρακοστή μέσα στην Άπορηά κ' άλλοτε Άπορηά μέσα στη Σαρακοστή!

***

Μιά Κυριακή της Άπορηής, ο άειμνηστος ποιητής Άλέξανδρος Σούτσος ήταν προσκαλεσμένος στο σπίτι τών νεοπλουτών, ο όποίος παρέθεσε προς τιμήν του γεύμα.

'Ο οικοδεσπότης και ή οικοδέσποινα έβαλαν όλα τά δυνατά τους να τόν περιποιηθούν και είχαν ετοιμάσει για τόν ξένο τους τά καλύτερα φαγητά. Προτού σηκωθούν από το τραπέζι, ή σύζυγος του νεοπλουτού γύρισε προς τόν ποιητή και του ελε:

— Έ, κύριε Σούτσος, τώρα θ' άνοιξω για χάρι σας ένα μπουζάλι με παλιό γρασί, μιά πολύ παλιή, τουλάχιστο έκατό χρόνων. Άγοράσαμε τελευταία άριζτά τέτοια μπουζάλια και μιάς έστσίχισαν όλόκληρη περιουσία...

— Ώ, σάς ευχαριστώ πολύ! άναστένανε ο ποιητής.

Σέ λίγο παρουνιάστηκε ο ύπηρέτης φέροντας το άναμειμένο μπουζάλι που ήταν σκονισμένο και έλεινέο. Οι οικοδεσπότες το άνοιξαν και το άδειασαν μέσα στά

ποτήρια. — Έ, πώς σάς φαίνεται; ρώτησαν τόν ποιητή άφού το δοκίμασε. Δέν είνε πραγματικό βάλσαμο;

'Ο Σούτσος ξανάπνε μιά γουλιά και στραβομουτσούνιασε.

— Είνε αληθινά έξαίσιο! άποκρίθηκε.

Και άμέσως έπρόσθεσε:

— Ξέρετε όμως, δέν θά έπρεπε να λίνετα έτσι...

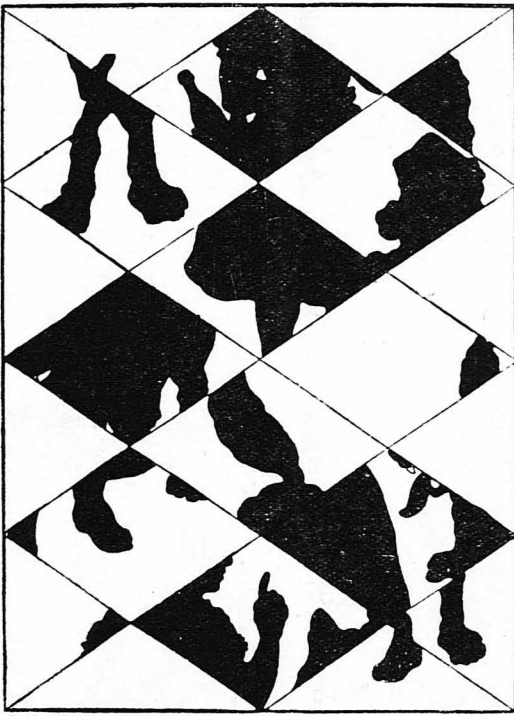
— Δηλαδή;

— Νά, θέλω να πώ ότι καλύτερα θά ήταν να τώπινε κανείς... μέσα στη σαλίτα!...

***

Κάποτε, όταν ο Μορεάς βρισκόταν στάς Άθήνας φορμένος από τή Παρίσι, οι έδώ φίλοι και θάυμαστά του ποιητού το παρέθεσαν ένα γεύμα, στο όποιο παρεκάθησαν πολλοί άνηρωσοι τών γραμμάτων. Κατά τά επιδόρπια, οι προσκαλεσμένοι έλαβαν τόν λόγο και έλεξαν τó έγκωμο του ποιητού. 'Όταν ήρθε ή σειρά του Πολυβίου Δημητρακοπούλου, που συγκαταλεγόταν κ' αυτός μεταξύ τών συνδαιτημόνων, τόν εξαγρέτησε με τήν άκόλουθη προεώνησι:

Έν τώ μέσω της λογίας τών λείων μας σωρείας δέξου λόγον δωρείας κ' έν τώ μέσω της έμμέτρου, πλην άμέτρου μας μωρίας, καλώς ήλθες, Μορεάς!

Η Κοκκινουκουφίτσα κ' ο Λύκος.

Θέλετε να περάσετε ευχάριστα τις ώρες σας, τώρα που ο χειμώνας σας κλείνει έντορα στο σπίτι; Κόψτε με το ψαλίδι τά ρουβειδή σχήματα της παραπάνω εικόνας και ένασκολήστε τα, έτσι ώστε να σχηματισθή το ίδιο τετραγωνό, με τήν εικόνα της Κοκκινουκουφίτσας και του Λύκου έντός αυτού. Τη λύσι του παιχνιδιού αυτού θά τη δημοσιεύσουμε και μεις σέ προσεχές φύλλο.

